

Voda 1990

Jižní Čechy a Rakousko

2. - 20.7.1990

Kronika

Pondělí 2.7.

Odjezd měl začít na dvou místech současně - na Slovance a v Cukrovaru. My na Slovance jsme se sešli již v 7.00 a jako pilné včelky jsem se dali do usilovné práce. Za drobnou hodinu, vyplněnou intenzivní prací, přijel bus s vlékem. To byl impuls k tomu, aby se ze soboty Jirkou a Edou polámaný a pochroumaný vlek konečně opravil. Zbastlili jsme pádelník, světla, kola atd. Pracující se poznali dle červených fleků od Edovy fermežovky.

Naložili jsme věci vodácké, své skromné majetečky a vyrazili jsme. (Kolem druhé hodiny). Na Pankráci jsme naložili ulejšky z Cukrovarnické, kteří se tam čtyři hodiny flákali, zatímco my jsme pracovali. A s nimi jsme nabrali směr Rožmberk nad Vltavou.

Menší ostuda vznikla uvnitř samoobsluhy města XY (*Planá n.L.*¹), kde s výkřiky „ať se děje, co se děje, my zdrazení přežijeme“ jsme dokoupili další desítku bochníků k Edově skromné osmdesátce. A navrch ještě 120 vajec. S busem jsme překonali záludnosti Rožmberského pralesa, ve kterém dočasně pobývala Aypsluha, strašidlo, které přeřezává řidičům výfuky².

Na táborisku už zatím vybíjela svoji přebytečnou energii privilegovaně přivezená tříčlenná skupina, pobíhající kolem rozestavěného velblouda a domlouvající mu, aby stál. Náhlý příjezd ostatních je zaskočil natolik, že nestačili ani zabrat výhodná místa uvnitř stanu. Po soudružském uvítání jsme svorně vyšli na dřevo.

Viděli jste už takového vola, co seká provázek sekerou a usekne si vlastní prst? My ano - byl to malý Karel. V nemocnici mu to pofoukali, ale přesto si na vodě letos moc nezačejdil. Při příjezdu z nemocnice jsme podcenili kvalitu řidiče, jemuž se podařilo nevyprostitelně zapadnout až po nápravu. Nepomohly ani cepíny, ani lopaty, až cizí erťák. Večer byl spíš čmudos, než fugos. Polovyuzení, polootrávení jsme šli a zalehli. A tak to všechno začalo.

Zapsali: Alan, Pavel W., Karel (*účastnil se na*

zápisu pouze ústně viz výše)

Úterý 3.7.

První ráno, první rozcvička, první koupel. Šílené posádky, které vytvořil částečně podle svého vkusu VDJD, byly po několikerém připojování a odpojování vleku u Rožmberského kempu vyvezeny do Vyššího Brodu. Po menším dohadování o příslušnosti helem, vest, špricek, lodí a háčků jsme konečně nasedli a začali splouvat Vltavu. První Čochtan na sebe nenechal dlouho čekat. Black s Ivánkem (*Ivánku, Ivánečku, cink!*) předvedli dokonale obrácený náklon a poté první, tu jednodušší část eskymáckého obrátu. Následovalo je hned několik dalších posádek. Nakonec přece jenom všichni dojeli. Po dobrém obědě šli někteří jedinci cvičit na vodu k malému jazyku, kde se stávali středem pozornosti celého kempu. Večer se snaživi členové vodáckého tábora snaží rozdělat oheň. Několik nepovedených pokusů o hru na kytaru nakonec vyhnalo grogodýlí družstvo do spárů studené Vltavy.

Zapsaly: Anička, Tereza, Lucka

Středa 4.7.

Budíček v 8.00 se neuskutečnil, protože přšelo, ale přesto byla rozcvička. Ke snídani byly čerstvé rohlíky s marmeládou, mléko nebo čaj.

Celý den lilo, a tak jsme ho strávili ve stanech. Konaly se nejrůznější přípravy na zítřejší odjezd do Rakouska a na příjezd Edy Huliciuse s mikrobusem a zbytkem lidí. Edovi jsme připravili takovou menší fintu: při vjezdu do Rožmberka na něj čekala cedulka tohoto znění - „Vzhledem k nepříznivým podmínkám jsme my, vlekař, autobus na úplně jiných místech, a tak hledejte další cedulku (někde)“. Ta další zpráva ho upozorňovala na to, že kdyby na původním stanovišti líp hledal, našel by podrobný plán cesty do tábora.

Zábava pomalu opadala a nakonec u

ohně zůstalo kromě hlídky jen několik vytrvalců (Jirka, Hanka V., Mirka, Martina). Když se Eda neobjevil ani do 2. hodiny noční, zalezli jsme do spacáků a pro změnu bez deště spali až do rána.

Během dne jsme ještě stihli odeslat vlek s několika hochy do místního statku, aby ho opravili, navštívit Vyšší Brod, vrátit se a převézt všechny lodě na druhou stranu řeky do vleku. A TO JE VŠECHNO.

Zapsali: Black, Mirka, Hanka V.

Příčinou pozdního příjezdu Edy byla nejen branná hra na Rožmberku, ale také psychologický test, který Eda připravil pro Karin za Prahou na téma - „myslíš, že se dostaneš do Rakouska bez pasu?“. Dotyčná se ukázala jako psychicky labilní a vynutila si návrat do Prahy pro cestovní doklad.

Čtvrtek 5.7.

Drahá Sally!

Píši Ti Sally, neboť již nevím, jak dále Jsem na dně! Miluji ji. Je krásná, její tuhé svaly, krátké vypracované nohy, široká ramena a tlustý krk, to vše mě přitahuje. Vroucně ji miluji, ale ona?!? Já vím, že mé nohy se při běhu třesou jako jogurt s želatinou. Ale já se snažím! I nohy jsem si kvůli ní oholil! A ona pořád nic. Jsem pro ni vzduch! I zde jsem jen kvůli ní. Stačí mi málo, ale tady se to opravdu nedá vydržet. Jen ona - hvězda, jinak tma - hrozně.

Třeba dnes: Ráno nebylo zrovna přívětivé. Vstávalo se hrozně brzo a ještě hned do vody → v zimě! → děs! A pak hned, jak zavolali: balit, to se ještě všechny ty „kapku“ debilní děti tvářily, že je to baví. A pak cesta autobusem, fronta na česko-rakouských hranicích (Rakousko je strašné - hnusní kapitalisté → nikde žádné rudé heslo).

Odpoledne bylo zase naopak hrozně vedro, při kterém jsme se museli plazit okolo nějakého kostela u blbého ledového Travenkého jezera. Kus odtud jsme se ubytovali na hnusném staveništi (obec Au poblíž Hallstadtského jezera), pak se navlíkli do mokrejch věcí, načež jsme se asi hodinu jen tak pro nic za nic škvařili na puntákoví. Jak jsem ale později viděl, voda byla ještě horší, než cokoliv jiného, furt se přenášelo a nic víc (řeka Traun - od Au ke kataraktu „Wilde Lauffen“). No a když jsme se vrátili, začalo opět

lejt. Tak vidíš, jak je to zde strašné.

Ale zpět k mému problému. Nevím, jak mám upoutat její pozornost. Zkoušel jsem vše, od pouhého šlápnutí na nohu až po ránu pádlem, ale účinek nebyl takový, jaký bych očekával. Proto pomoz, nebo skončuji s jejím i svým životem ...

Zapsali: Majda, Silva, M. Paidar

Pátek 6.7.

Brutální budíček v 8.00 nás přenesl ze sladkého snění do tvrdé reality: Promoklé stany, Eda a jeho rozcvička a hlavně proklatě studená voda řeky Traun, jejíž teplota byla porovnávána s loňskou Bialkou³. Naštěstí vydatná snídaně přispěla ke zlepšení nálady, což nemohl pokazit ani „lehký“ deštík. Ten zase přispěl k rychlému odjezdu proti proudu řeky Traun (samozřejmě autobusem).

Jediné složité místo bylo hned na začátku, kde se muselo projet mezi břehem a krajním z kůlů, které zahrazovaly nepřijemný jez. Pak se jela celkem klidná jedničková voda, kde téměř nebylo možno se cvaknout. Přesto se rodina Huliciusů postarala o zábavu poměrně dobře. Eda starší, jak se zdálo, se jen pomalu rozpomínával na svůj kormidelnický um, a tak se s „Ivánkem“ cvakli celkem dvakrát a stejný osud potkal i Aničku mladší s Vojtou. Když jsme se z našeho tábořiště - staveniště přesouvali na další cestu, tak kupodivu nepršelo, a tak jsme odjeli poměrně brzy a bez problémů. Za dvě a půl hodiny už jsme si prohlíželi krásné město Salzburg, kde jsme také přešli hranice do SRN. Do Rakouska jsme opět vjeli ve městě Unken po hodině jízdy a čurání v SRN. V 19.30 jsme vyjeli do vesnice Au Mayerberg u řeky Saalach a po dobré večeři jsme si šli téměř všichni „zaplavat“ do stanů a někteří i spát.

Zapsali: Martin Šmíd, Mišák, Michaela

Sobota 7.7.

Budíček - moc brzo

Rozcvička - moc daleko

Koupel - moc studená

Snídaně - moc uvařená

Řeka Saalach - moc těžká. Nebo ne?

Jirka vyjel na prohlídku, poté se tři

zkušení vedoucí pustili do boje se zuřícím vodním živlem protékajícím mezi obrovskými balvány.

VDJD na břehu: „Přežijí jen ti lepší instruktoři“

VDJD na vodě: „Dobře se nadejchněte, tady jsem to neprohlídl!“

Přesto všichni dobře došli (úsek *Au Unken*).

2. jízda - 7 deblů - na kormidle Jirka, Ivan, Mirek, Lucka, Alan, Pavel, Viktor.

Kaskáda - vše OK.

Poslední a největší válec magicky převrátil předjezdce Jirku (ve skutečnosti jenom zaparkoval a snažil se převrátit), takže těm, kteří ho tupě následovali, se naskytl nevídaný pohled - velký válec hrající si s křehkou bonitou a bezmocně se zmítající posádkou. Dlouho se nesmáli - válec už se na ně těšil - nakonec to ale dobře dopadlo. Na břeh, navázat, nahoru, najíst, najít si jiné háčky a na kůň.

3. jízda - Mirek couvá celou kaskádu s Hankou V.. Lucii s Terezou je horko a zkoumají kameny na dně Saalachu, Alan s Karin je zachraňují a skončí na štru velkém jako autobus. Vykoupané a otřesené dívky zůstávají s fotografie a záchranáři na břehu a čekají na bus. Tahání lodí přes soukromý pozemek nám tentokrát překazil zlý pes. „Pozor, koušel!“

Vody máme dost a jedeme do hor. Počasí nad pohořím Wilder Kaiser však naše přání nerespektuje. Leje jako z konve. Někteří zvláště zkušení však mají vody málo, tak si zřizují ve stanu soukromý bazének. Ve spacáku se ale plave špatně.

Ochořenou Aničku starší nám pomáhá léčit náhodou přítomný český doktor.

Najíst, lehnout, spát! Prší; stále prší.

Zapsali: Mirek, Viktor, Jana L.

Neděle 8.7.

Prší. Mnoho, mnoho spacáků → zděšení hotelové. Prší. Neprší → velké sušení. Prší. Přestavba stanů. Prší. Nevykopání korýtek a kanálů → velmi mokro. Prší. Závod o nejvyšší teplotu. Prší. Spánek. (Stále prší).

Zapsali: Maruška, Martina K., Eda ml.

Pondělí 9.7.

To ráno bylo významné tím, že jsme poprvé ze stanů nevyplavali. Co víc, napnuli jsme šňůry a rozvėsili své mokré majetečky, aby je sluníčko odvlhčilo. Zatímco se tak dělo, sbalili jsme vydatné svačiny, důkladně promazali pohorky a sluncem neobelstění přidali i pláštěnky. Účastníci se rozdělili na dvě nestejně velké půlky, z nichž větší odešla se Zdeňkem a menší byla vedena Edou. Tím budiž řečeno vše. Zdeňkovi svěřenci došli na chatu Fritzflaumhütte, ze které zdatnější se vydali na vrchol Mitter Kaiser.

My, jako součást Edova vytrvaleckého, vysokohorsko-horolezeckého, nebojácného a v podstatě duševně vodyvzdorného družstva, jsme se přes sedlo Stripsenjoch (1580 m) a po suti dostali až na hlavní hřeben pohoří Wilder Kaiser. Po něm a po visutých kramlích jsme dosáhli nejvyšší hory Kaiseru - Ellmauerhalt (2344 m). Výhled nebyl závratný přes mráčky a mlhu. Pod námi jsme viděli Kitzbühl, údolí řeky Inn a na obzoru Kitzsteinhorn nad Zell am See. Následovala slíbená hřebenová túra, při které jsme si připadali spíše jako na kladině. Tento úsek získal pojmenování „Zbyňkova (Heryncí) cesta“. Klesali jsme po hladkých stěnách, držíce se kilometry dlouhých železných lan a lačně vyhlížející pěšinu v údolí hluboko pod námi. Po té, co pro změnu začalo pršet, svírali jsme stále pevněji více a více prokluzující lana a Eda nás na skalách obletoval s deštníkem v ruce.

Napsali: Hanka Č. a Karin

Úterý 10.7.

V noci chvilku (rozuměj 4-6 hodin) trošku pršelo a foukal větříček. Budiček byl hrozně brzo - už v 8.30. Za deště jsme sbalili tábor a vydali se do pryč. Roztlačit mikrobus, dojet na místo, kde čekal vlek. A ejhle, trošku zapršelo - některé lodě jsou plné vody, ale pár jenom do půlky, čímž se oj vleku nezlomila, ale pouze ohnula. Ted' přišly na řadu ešusy a hlavní odvodňovač lodí - Anička. Nechápu, proč ty lidi stojej tak daleko od vleku, ale asi na něj víc prší. Fyzici přišli s vyčerpáváním vody hadičkou, ale byla úzká.

A jedem. Hurrá. Připojit. Projeli jsme světoznámým střediskem zimních sportů St. Johan im Walde, průsmyk Thurn -1273 m.n.m. a sjeli do údolí řeky Salzach - Mittersill - údajně

největší naleziště smaragdů v Evropě. Po příjedu k městečku Habachtal (to „město“ mělo asi 50 stálých obyvatel, to naleziště smaragdů bylo právě v přilehlém údolí), samozřejmě opět přelo. Na pozemku místní pily jsme se navečeřeli a postavili si svá dočasná obydlí. A tím skončil další den našich prázdnin.

Zapsali: Markéta D., Zigi, Tomáš K.

Středa 11.7.

Sluneční ráno nasvědčovalo tomu, že snad už konečně skončila doba dešťů. Zatímco jsme se věnovali sušení se, vyrazil tradiční průzkumný tým prozkoumat jetelnost řeky Salzach. Usnesl se, že řeka je jetelná. Když jsme však dorazili k východisku zamýšlené plavby my, zjistili jsme, že jetelnost této řeky je veličina silně závislá na čase. Řeku prostě někdo vypnul. Horní úsek jely tedy jen ameriky a singly. O kousek níž, kde už to vodní stav dovoloval, se nalodily i ostatní posádky. (Některé hned třikrát za sebou). Po několika kilometrech došlo ke ztroskotání plavidla Tučňák kapitána Myšáka. Během vyzvednutí a naložení vraku jsme asi půl hodiny trénovali držení se břehu alpského toku, jehož ledová voda stále stoupala. Pak už jsme šťastně dopluli do tábora, kde nás čekal oběd.

Po něm se jelo dál. Sčlunkovali jsme až k mostu, kde se mělo rozhodnout o další plavbě. Původně měla rozhodnout krabice Horalek, ale nakonec rozhodl náš autobus, který se nějak roznemohl. A tak jsme jeli zpátky čím dál pomaleji, až jsme se nakonec jen pomaloučku šinuli. Naštěstí jsme se došinuli až do tábora. Večer se vedení věnovalo autobusu a ostatní různým sportovním hrátkám.

Zapsal: Petr P.

Čtvrtek 12.7.

Dopoledne bylo teplo, mokro - jel se horní úsek Salzachy. Poměrně klidný průběh dne narušil po obědě Karel, který nám oznámil, že máme najít tři záhadné kameny. Pak nám řekl, že kdo jich přinese nejvíc, vyhrál. Pak říkal ještě mnoho věcí. Neřekl nám akorát, kde máme kameny hledat. Potom začal hovořit v náznacích, že prý z toho poznáme, kde ty kameny jsou. Jak

kdo. Když Karel naznačoval po třetí, začali někteří kamsi odbíhat. Vyhrálo družstvo nejinteligentnějších - Pavel & spol. (V kterém že družství byla autorka tohoto příspěvku).

Večer byl zakončen velkolepou vatrou a ohněm.

Zapsala: Anička

Pátek 13.7.

Ráno poté, co se na rozcvičku dostavili i Martin Červinka a Myšák, jsme plni bujarého nadšení a optimismu odběhli krásným ránem vstříc novému dni a kolejím, na kterých jsme se rozcvičili. Řeka Salzach nás potom přivítala svými chladivými doteky a očištěné nás vyvrhla na snídani. Sbalení stanů proběhlo klidně, bez úrazu a systematicky, na rozdíl od skládání dříví - to šlo nejdříve na vlek a pak z vleku zpátky na pilu (u čehož zůstalo).

Město St. Johan nás přivítalo pohádkově plnými popelnicemi (což vykouzlilo úsměv na nejedněch sličných rtících něžného pohlaví). Zdálo se Jiřímu a spol., že máme stále ještě mnoho lodí, i vyjely spolu se třemi debily na průzkum nezkrotné řeky ISEL. Ukázala se býti skutečně nezkrotnou. Počet lodí, které se pohupovaly na hebkých vlnách a nechaly se laskat hřejivými slunečními paprsky se zmenšil ze sedmi na šest poté, co kůl znemožnil další životní pout' bílé ameriky. Tato, co zraněný pták vydala svůj poslední srdceryvný vzdech při vytahování ze živlu.

Leč nezlomena na duchu i na těle touto tragickou příhodou, vydala se zbylá plavidla na svou pout' po proudu. Když jsme byli obohatili náš pádelník o několik kusů imperialistických pádel (volně plujících řekou) a jeden míč, přistáli jsme blízko podhorského městečka Lienz.

Své znavené hlavy jsme se chystali složit na břehu řeky. Očekáváje věci příštích a především večere, kterou nám měli chystat věrní druhové, jsme dorazili na místo „ubytování“. Leč běda. Vinou malého kroužku těsnění k bombě (jaká prkotina), který si chybně nechala Martina u sebe se večere zpozdíla o několik hodin. Den jsme radostně zakončili „teplou“ koupelí.

Zapsali: ???

Sobota 14.7.

Místo, na kterém jsme se ten den probudili, bylo celkem dobře vybráno. Anička mladší zřejmě usoudila, že by bylo dobré se vrátit ke starým praktikám, tzn. hasičským cvičením. Po tradičním počítání do deseti začala hasit na jedné straně potůčku, ale vzápětí byla sama uhašena a tudíž se na druhou stranu potůčku nedostala. Pod vedením VDKP jsme vyběhli na rozcvičku, při níž jsme hráli na třetího. Tato hra se ukázala být příliš náročnou na inteligenci některých chovankyň, a tak VDKP honem dezertoval k řece. Po koupání následovala polévka s chlebem.

Brzy jsme poznali, proč byla snídaně tak vydatná. Byli jsme odvezeni kus proti proudu řeky Isel, kterou jsme měli přeplavat s vestou a helmou. Ty, které přitopil drobný váleček, nebo nějaká vlna, zachraňoval asi o sto metrů níž Ivan se Zdeňkem na deblovce a Karel na Fekálu. Tato akce vyřešila otázku, kdo ten den pojede a kdo ne: živí jeli řeku Isel, zmrzlí a přitopení jeli do tábora vařit oběd.

Po dobrém obědě jeli přitopení člnkovat a když přijeli, hlasovalo se o jízdě na Glockner. Nakonec jsme se dohodli na kladném vyřešení problému. Jeli jsme údolím řeky Möll, kde jsme na malém parkovišti s kolotočem nechali vlek a dodávku. Autobusem jsme se pomalu vydrápali na Franz-Joseph Höhe. Projížděli jsme nádhernou krajinou a prohlíželi si její obyvatele: sviště jako krávy a krávy jako sviště.

Dorazili jsme na Franz-Joseph Höhe, kde Eda našel krásné místo pro bívák - 4 oblouky pod silnicí. Služba zatím uvařila hustou hmotu nepopsatelné barvy a tvrdila, že to je hovězí ve vl.štávě s lunchmeatem a chlebem. Z našich horských doupat jsme viděli bouřku v dálce. Po namáhavém dni jsme brzy usnuli.

Zapsali: Michal N., Markéta, Zigi

Neděle 15.7.

Tento den byl pro mnohé významný. Spali jsme ve výšce 2362 m.n.m. na vyhlídce Františka Josefa. Skupina, která vyrážela na Großglockner vstávala na tento zájezd neobvykle pozdě - v 5.15. To ráno na parkovišti nám přijemnil ještě zájezd českých družstevníků, průkopníků nové módy - například tepláky pod sukní apod. (Za zmínku stojí překvapení některých družstevníků

rodu mužského, kteří dorazili na místní WC a za tvrdě vydělaný peníz (2 öS) se snažili dostat se do kabinky. Ta se však otevřela až po delší chvíli a vynořila se z ní Hanka V., která takto na pánském záchodě šetřila valuty. Někteří jedinci vylezli zpět ven a znovu si prohlíželi obrázek panáčka).

To bylo poslední rozveselení před cestou. Pak už nás čekaly jen hory a zase hory. Ráno byl ledovcový splaz poměrně zmrzlý. Pokračovali jsme suťoviskem, kde jsme začali stoupat. Zde se Eda projevil jako možný pokračovatel velmistra zkratky Ivo H.. Po hodině stoupání nás zastavila kolmá stěna. Travers nás stál minimálně půl hodiny času, ale zato jsme o padesát metrů klesli. Tím jsme se dostali na turistický chodník, po kterém jsme došli až k prvnímu sněhu. Tady jsme nazuli mačky, kdo měl, a všichni se hyzdili zinkovou mastí. Nejvíce to slušelo Viktorovi, který k tomu přidal ledovcové brýle a rudý šátek a vypadal jako sova pálená převlečená za dojičku.

Pak už cesta pokračovala pouze po sněhu s Edovými občasnými výkřiky, kterými nás nabádal k pomalé, pomalejší, ba přímo nejpomalejší chůzi. Tak jsme se doploužili až na chatu pod vrcholem. Tu se jal VDJD okamžitě rozebírat cepínem s následujícím nořením se pro části své výstroje do místní „žumpy“. Po rozdělení do dvou skupin jsme tempem „co noha nohu mine“ vyrazili na posledních 350 výškových metrů.

Těsně před vrcholem Malého Glockneru přišly skalky a ty se nám staly esudnými. Jejich překonání nás stálo tolik času, že jsme se podívali z vrcholku Malého Glockneru do „zlopověstné škváry“ a na kříž Velkého Glockneru a zahájili jsme sestup. Ten nebyl tak jednoduchý, protože cesta k vrcholu připomínala svou frekventovaností dálnici, ale šířkou spíše okresku. Cestou dolů jsme objevili už jen několik trhlín v ledovci. Mačky jsme sundali na stejném místě, jako jsme je nasadili. Jako kamzíci jsme seskákali na ledovec a nahoru (jako šneci) k Franz-Josef Höhe. Malé problémy měl Zdeňek, ale přesto dorazil včas, ještě než jsme stačili ujet.

Zapsal Pavel W.

První a také jediné ráno pod oblouky naší vysokohorské ložnice bylo nádherné. Po mokřích dnech se na nás usmívalo sluníčko (sice přišlo naposled před týdnem, ale to je nakonec detail), všude byl nádherný klid, který rušilo jen

občasné zapísknutí svišťů. S potěšením jsme zjistili, že naše druhá a také početnější skupina už vyrazila a tudíž, že se jen tak hned nevrátí. Odebrali jsme se s náloží nočního nářadí obou skupin z vyhrátých ložnic na parkoviště, kde byl odstaven náš autobus. S němou tváří jsme sledovali přijíždějící Karosy, které jízda do kopce velmi znavila. Některé dokonce plivaly součástky (úzkoprofilové zboží) a jejich majitelé se okamžitě pouštěli do spravování. Z útroby těch naprosto neekologicky vyvinutých autobusů začali vylézat porůznu oblečení lidé. Tepláky pod sukní nebyly nic vyjímecného. Většina těchto turistů z mnoha koutů naší České a Slovenské federativní republiky ukončila svůj vysokohorský výstup zhruba nad osmdesáti schody vedoucími od parkoviště u cedule Franz-Josef Höhe - 2362 m nad mořem. Velká většina se u ní stačila vyfotit a potom s důkazem o návštěvě tohoto místa odcházeli k autobusům.

Zatím Jana D. s dětmi chtěla krmit vypasené sviště. Jaké však bylo její zklamání, když na český, asi 14 dnů starý chleba vůbec nereagovali. Ale oříškový dort s čokoládou, který jim velkoryse nabídl v té době ještě západoněmecká turistka, jim šmakoval.

Po snídani jsme se všichni důkladně natřeli a s tváří cirkusových klaunů jsme začali stoupat. Cesta přes ledovec nebyla dlouhá, a tak jsme za chvíli byli „nahore na hoře“. Karel tam zhotovil umělecké vrcholové foto v pozadí s Grossglocknerem, načež jsme začali sestupovat, nebo spíše sbíhat a sjíždět dolů, kde naše jízdy končily v nejednom případě téměř v potoce. Kousek nad parkovištěm jsme navštívili veřejné záchodky a místní obchůdek, ve kterém nás silně zaujali vycpaní svišti s hrací kostkou v dlani. Větší kýč ani v ČSFR nenajdeš.

Zapsala Tereza

Pondělí 16.7.

Ještě před budíčkem jsme prožili několik strašných šoků, a to ani ne v podobě Aniččinných hodinových budíčků, nýbrž díky čilému dopravnímu ruchu (*Málokdo podleh v 5.00 hodin ráno cvičnému poplachu, který se snažila připravit ostatním Karin, pod průhlednou zámlinkou projíždějícího traktoru*).

Po snídani, po které zůstal Tereze málem mazací tik, jsme se ovozidlovali vlekem a tím

jsme způsobili konkurenci rakouským vozidlům.

U břehu řeky Möll jsme potkali kajakáře z Holandska, kteří na nás a na naše lodě nedůvěřivě zírali a tázali se jestli jsme na tom (naše lodě) už někdy jeli. Hrdě jsme přisvědčili a napříč užaslým pohledům jsme se vrhli vstříc do spárů vln řeky Möll.

Neměli jsme však čeho se obávat. Řeka byla pohodová i když trochu mělká. Naše pohoda trvala do té doby, než jsme narazili na most, kde bylo připevněno kolo a poněkud kapku debilní zpráva psaná kapku debilním Weislem: „Hleďteje tábor v okruhu 500 m!“.

Zigi se tedy projel z vršku do vršku ... a samozřejmě na straně, kterou si nechal jako poslední se tábor s jídlem a tupým Weislem nacházel. Tam jsme se naobědvali a potom pustili dále po proudu.

Navázat lodě, dojet, odjet, přijet, odvázat lodě atd... Zpátky u mostu jsme se kulturně obohatili na úkor rakouských popelnic. Večer po večeri se šlo spát. Někteří jedinci (spíš tlupy) se ale daly zlákat k prohlídce blízké vsi s ovocným občerstvením.

Zapsali: ???

Úterý 17.7.

- 1) budíček - normálně polejvací
- 2) rozsvička - výklus
- 3) snídaně - kaše - fialová, rýžová
- 4) člnkovanie - Mölla
 - ↳ Pavel W. - střevo! - kotník
 - ↳ lod' - Bonita - vejplůl (kamen)
- 5) zastávka (konečná)
 - ↳ jídlo
 - ↳ potápění
 - ↳ eskymování
 - ↳ oprava lodí
- 6) úprk do autobusu - pomalý
- 7) hledání ubytování - mokré
- 8) večere - bramborové - něco
 - ↳ nezničitelné

SLUNÍČKO
SVÍTÍ
pohoda
DĚŠŤ

P.S.: první a poslední nákup potravin
- řidič - chleba

↳ (nepapá kašičky ani křehký chlebiček)

Zapsala: Majda

Středa 18.7.

Vstávali jsme lehce zmoženi takzvanými „bramborovými plackami“, kterými se nás služba snažila večer nasytit. Že „placky“ byly konzistence spíše kašovitě a lehce syrové nás neodradilo, a tak nejeden z nás strávil noc ne zrovna příjemným způsobem.

Po lehce deštivé snídani jsme zabalili tábor - což se nám po delším sušení a přerovnávání podařilo. Potěšení tímto úspěchem jsme vyrazili na vodu. Řeka Möll nás přivítala malými vlnami (cca 2 cm), proto VDJD rozhodl vyměnit háčky za kormidelníky. Potom ovšem začaly větší vlny a tak jsme se „čenžovali“ zase zpátky. Úplně největší vlny v dolním úseku se staly osudnými. Malý Edík by o tom mohl vyprávět. Ovšem místo, které Zigi označil za vhodné k přistání, očesalo sebevědomí všech posádek. Sneslo by jistě klasifikaci WW IV a o vracáku jsme si mohli nechat jen zdát. Přesto jsme se všichni vylodili (*některá nejmenovaná na singlu i o 200 m níže*)! Hladoví jsme nasedli do autobusu a odsunuli se k neznámé říčce (*t.j. asi 120 km na sever, z toho 12km tunely, k řece Enns u Radstadtu*). Vedení se rozhodlo pro průzkum a my se těšili na jídlo. Eduardos se svou dodávkou se však toulal po jiných cestách. Inu, nejedli jsme.

Poznámky:

1. *Kurzívou psané poznámky si dovolila doplnit redakce pro upřesnění některých faktů*
2. Petr Dlouhý, Strašidlo Aypsluha, Referát konference Cholíň 89
3. Kolektiv, Kronika letního vodáckého zájezdu 1989

Naše drahé vedení se vrátilo bez újmy na zdraví (bohužel) a dokonce i s Eduardem. Nahaminkali jsme se a pokračovali v cestě. Ubydleli jsme se na pozemku nějakého zlého kapitalisty. Po menších územních sporech mezi osádkami jednotlivých stanů jsme zalehli do spacáčku a hajinkali až do rána bílého.

Zapsala Lucka

Čtvrtek 19.7. a pátek 20.7.

Bylo nebylo, bývalo by bylo nebyvalo, budiž nebudiž, ale nejspíš bylo a už není to ráno 19.7.1990, kdy vstávali jsme u rakouské bystřiny. Posnídali jsme a sbalili - vlastně opačně! - sbalili a posnídali. A poté, co jsme byli pobiti - jak jinak než nevinní - zaměřila kolona ústavních vozidel směrem k Linzi, kde se zdraví, zdravější i nejzdravější v patách s dravými mrzáky vrhli po jedné i více nohách do centra.

V odpoledních hodinách uskutečněn přesun na rodnou hroudu - zajeden čerstvě zlevněnými polárkovými dorty. V podvečerních hodinách odbojována námořní bitva (bez ztrát na živém). Zapálen slavnostní táborák (zapálení pro zapálení bylo obrovské), jídlo snědono, těla vyvolených podrobena očištění, všichni ústavní svěřenci naloženi a odvezeni domů, do Prahy ...

Bylo nebylo, ale spíš bylo a už není.

Zapsala Hanka Č.